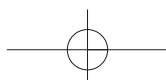
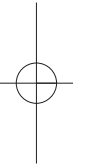
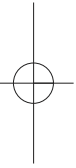

EEN BLIJVENDE INDRUK

*Want hij heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn: in Christus
Jezus geschapen om de weg te gaan van de goede daden die
God heeft voorbereid.*

Efeziërs 2:10

Tamera Alexander

Een blijvende indruk

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

Voor Deborah Raney

Uit dank en vriendschap, lieve vriendin.

© 2011 Tamera Alexander

Oorspronkelijke uitgever Bethany House Publishers, Bloomington, Minnesota, USA. Bethany House Publishers is een divisie van Baker Publishing Group, Grand Rapids Michigan.

Oorspronkelijke titel *A Lasting Impression – Belmont Mansion Novels, Book 1*

© 2012 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagontwerp Jennifer Parker; omslagbelettering Garage-bno; omslagfoto Mike Habermann, Minneapolis; omslag achtergrondfoto Photolibrary/Flirt Collection

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051944433 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord vooraf

De roman die u zo dadelijk gaat lezen, is grotendeels gefingeerd, hoewel er historische gegevens en personages in zijn verweven. Het landhuis Belmont in Nashville, gebouwd in 1853, bestaat bijvoorbeeld echt. En mevrouw Adelia Acklen, een van de personages in de roman, een dynamische vrouw die haar tijd ver vooruit was, heeft daar echt gewoond.

Afgezien van Adelia Acklen komt er een groot aantal personages in de roman voor die zijn geïnspireerd door mensen uit die tijd – mensen die op Belmont hebben gewerkt en die het huis hebben bezocht. Maar de karakters van die personen en hun daden in dit verhaal komen voort uit mijn verbeelding en moeten ook als zodanig worden opgevat.

Meteen na mijn eerste kennismaking met Belmont en met Adelia's bijzondere persoonlijkheid en leven droomde ik ervan een verhaal te schrijven over haar leven, haar indrukwekkende huis en deze belangrijke periode in de geschiedenis van Amerika. Na er ruim twee jaar mee bezig te zijn geweest is *Een blijvende indruk* de bekroning van die droom. Ik nodig u uit samen met mij de deur naar de geschiedenis te openen en een andere tijd en plaats te betreden. Dank u dat u mij uw tijd toevertrouwt. Van uw kant een flinke investering die ik waardeer en nooit als vanzelfsprekend beschouw.

Dank dat u opnieuw samen met mij op reis gaat,
Tamera

1

Franse Wijk, New Orleans, Louisiana
7 september 1866

Claire Laurent keek nog eens goed naar het schilderij waar ze zojuist de laatste hand aan had gelegd. Het mocht dan geen *meesterwerk* zijn, toch wist ze dat dit haar beste schilderij ooit was. Waarom dan dat gevoel van teleurstelling? Als parelende zweetdruppeltjes baande het akelige bedrog zich een weg onder laagjes crinoline en kant door. Ze haalde een hand door haar krullen en liet de vieze kwast in een bakje terpentijn vallen. Ze wist maar al te goed waar die teleurstelling vandaan kwam, en dat maakte dat haar schuldgevoel des te groter werd.

Haar blik zakte naar de rechterhoek van het doek, daar waar de kunstenaar zijn handtekening moest plaatsen. Ze had zich er nog niet toe kunnen zetten dit doek te tekenen. Niet met *die* naam. Van alle landschappen, stillevens en portretten die ze had geschilderd, had er geen een echt eigen gevoeld...

Tot dit schilderij.

Door het open raam dreef er een bries naar binnen die regen leek te beloven. Vanuit haar slaapkamer op de bovenverdieping keek ze uit over de stad. Ze snoof de zoute lucht op die vanaf de Golf van Mexico landinwaarts dreef. Ze bekeek het Vieux Carré onder zich, de oude wijk die ze inmiddels zo vaak had geschilderd dat ze zelfs met dichte ogen alle details voor zich zag – de rijen pastelkleurige gebouwen dicht opeengepakt langs de smalle straten, de gietijzeren balkons met manden vol bloemen die als een waterval het straatbeeld opfleurd. De combinatie gaf dit deel van de stad een unieke charme en schoonheid.

Geen wonder dat ze ondanks de ellende van de afgelopen maanden zo snel verliefd was geworden op New Orleans.

De klok op de schouw tikte de seconden weg. Beheerst blies ze haar adem uit. Daarna stond ze op van haar kruk en rekte ze zich uit. Ze kon goed merken dat ze de laatste tijd slaap te kort was gekomen, maar dat was niet te vermijden geweest. Dit schilderij had haar meer tijd gekost dan ze had ingeschat.

Heel wat meer tijd, zoals haar vader haar telkens had ingewreven.

Het was bijna halfdrie. Ze had nog even, maar haar vader had haar gemaand 'uiterlijk drie uur de galerie te verlaten'. Van die aanmaning moest ze zich niet al te veel aantrekken. Het was wel vaker gebeurd dat hij haar tijdens 'beraadslagingen' met klanten had gevraagd te vertrekken. Desondanks wist ze drommels goed wat hij in die tijd deed. Wat zij als familiebedrijf deden.

Zijn toenemende agitatie in de afgelopen weken was helaas niet bevorderlijk geweest voor haar houding jegens hem. Hij was nooit de vriendelijkheid zelve, maar normaal gesproken had hij geen scherpe tong. De laatste tijd zou hij echter met een enkele blik een versgebakken brood doormidden hebben kunnen snijden.

'Claire Elise? *Où es-tu?*'

Bij het horen van zijn stem verstijfde ze. '*Oui*, papa. Ik ben boven.'

Ze wierp een blik op het doek en vocht tegen de belachelijke neiging het te verbergen. Iets in haar wilde niet dat hij het schilderij zou zien. Nog niet. Nooit – als dat in haar vermogen had gelegen. Misschien kon ze zeggen dat het nog niet af was. Maar een blik op haar gezicht en haar vader zou het weten. Liegen was een vaardigheid die ze nooit onder de knie had gekregen – in tegenstelling tot haar vader.

Haastige voetstappen op de trap maakten duidelijk dat er onvoldoende tijd was om het schilderij in de nis achter de linnenkast te stoppen. En aangezien de laatste penseelstreken nog maar enkele seconden oud waren, kon ze er onmogelijk een kleed overheen gooien. Misschien, als ze hem vertelde

hoeveel dit bewuste schilderij voor haar betekende, liet hij het haar houden.

Ze had alleen zo'n voorgevoel dat een dergelijk gesprek hetzelfde verloop zou kennen als het gesprek van een halfjaar geleden, na haar moeders overlijden – toen ze hem zo krachtig als ze durfde had verteld dat ze niet langer 'op die manier' wilde schilderen. Haar vader had haar nog nooit geslagen, maar die keer had het voor haar gevoel niet veel gescheeld. Daarna had ze het onderwerp niet meer aangesneden.

Tot nu toe.

'Ah...' Zijn voetstappen stopten in de deuropening achter haar. 'Eindelijk, het is af, *non?*'

Zijn stem klonk minder scherp dan eerder op de ochtend. Nu maar hopen dat zijn humeur ook was opgeknapt. 'Ja... het is af.' Ze zette zich schrap voor zijn reactie – en kritische bespreking – en deed nerveus een stap opzij.

Hij staarde. Knipperde een paar keer met zijn ogen. '*Jardins de Versailles...* alweer.' Er bewoog een spiertje in zijn kaak. 'Dit is niet het schilderij dat we hadden afgesproken.' Hij keek haar aan, waarna hij weer naar het doek keek. Aan zijn gezicht was te zien dat het doek zijn goedkeuring weg kon dragen. 'Maar... ik zie *enige* verbetering.'

Bij deze loftuiting, hoe gering ook, durfde Claire zich iets te ontspannen. Totdat ze die blik zag...

Die bekende blik in zijn ogen. Haar vader had oog voor kunst, dat viel niet te ontkennen, maar het was een rasechte zakenman. Zijn trots op haar artistieke talent woog niet op tegen de winst die hij met de verkoop van haar schilderijen hoopte te maken.

Haar schilderijen...

De ironie van die gedachte lag als een steen op haar maag, wat een onverwachte – en gevaarlijke – golf moed teweegbracht. 'Papa, ik...' Hij keek haar nog niet eens aan en de woorden bleven al in haar keel steken. 'Ik moet iets met u bespreken. Iets heel belangrijks voor mij. Ik weet dat u niet...'

Hij stak zijn hand op, waarop ze meteen ineenkromp.

Maar dat leek hij niet te merken. 'Dit is niet het landschap dat we hadden afgesproken en dat ik aan de klant heb be-

schreven, maar...' Hij bestudeerde haar weergave van het paleis van Lodewijk de Veertiende en de omringende tuinen, om daarna overdreven te zuchten. 'Gezien het feit dat we geen tijd meer hebben en dat de klant er zeer op gebrand is een François-Narcisse Brissaud in bezit te krijgen... moeten we het er maar mee doen.' Hij knikte afgemeten, alsof hij dat ter plekke besloot.

'Ja. Ik denk wel dat ik hem van de waarde ervan kan overtuigen.' Hij glimlachte bij zichzelf. 'De grotere galerieën in Parijs verschepen immers wel vaker het verkeerde schilderij. Maar de volgende keer, Claire...' Hij keek streng op haar neer. 'Moet je precies het schilderij maken dat we hadden afgesproken.'

Claire keek hem onderzoekend aan. Zijn woorden deden haar op allerlei verschillende manieren pijn. Maar het veront-rustendste.... 'U heeft al een koper voor dit schilderij? Nog voordat die het zelfs maar heeft *gezien*?'

Er trok een voldaan lachje om zijn mond, terwijl hij zijn aandacht weer op haar werk richtte. 'Ik heb je toch verteld dat dat zou gebeuren. Het nieuws doet de ronde. Na twee jaar onvermoeid werken krijgt ons bescheiden galerietje eindelijk de erkenning die het verdient. En het vertrouwen van onze klanten, geheel volgens de verwachting. En dat alles dankzij *mijn* onderhandelingsvaardigheden.' Hij hield zijn hoofd schuin. 'Hoewel ik moet toegeven dat de combinatie van lichte en donkere tinten en de kleuren in de tuin... kennelijk heb je deze keer mijn advies ter harte genomen.'

Claire zei niets. Ze had geleerd dat dat bij opmerkingen over zijn advies het verstandigst was.

Zijn gezicht zag er gunstig gestemd uit. 'Als ik dichterbij zou staan' – wat hij op dat moment daadwerkelijk deed – 'kon ik vast en zeker de geur van siringen op een warme dag opsnuiven.'

Plotseling bleef hij staan. Zij volgde zijn blik naar de linkerbenedenhoek van het schilderij. Heel subtiel had ze er een detail aan toegevoegd, zo subtiel dat het nauwelijks opviel. Het verbaasde haar dan ook niet dat het hem niet meteen was opgevallen.

‘Abella...’ Zijn stem was nauwelijks hoorbaar en de naam van haar moeder op zijn lippen klonk bijna meer als welk gebed ook dat Claire had gehoord. Niet dat ze er veel had gehoord, en al helemaal niet uit zijn mond. ‘J-je... hebt haar geschilderd,’ fluisterde hij.

Claire voelde de tranen in haar ogen prikken, evenzeer veroorzaakt door de hapering in zijn stem als door het gemis van de vrouw in het schilderij. Ze had haar moeder op het pad geschilderd, blootsvoets, halfverscholen achter een sering, met een bloemenmand aan haar arm. Haar kin stak iets de lucht in alsof ze naar iemand uitkeek. En haar waterval aan kastanjebruine krullen, weerspiegeld in Claire’s eigen haar, werd door een denkbeeldig briesje opgetild.

Claire staaarde naar de beeltenis van haar moeder totdat de tere kwaststreken in een wirwar van kleuren overvloedden. Sinds die middag in Versailles waren er tien jaren verstreken. Het was hun laatste bezoek aan Versailles geweest voordat ze Parijs en Frankrijk voorgoed hadden verlaten. Ze was toen negen geweest, maar de herinnering aan de middagen die ze daar met haar ouders had doorgebracht – rondwalen door de tuinen, kinderlijke dromen beleven over het leven in zo’n paleis – had zich diep vanbinnen genesteld en stond haar nog helder voor de geest. De geur van bloesem, de symfonie van de natuur in het geruis van de bomen, het enorme palet aan kleuren – elk detail was veilig weggeborgen.

Herinneringen aan die dagen waren de gelukkigste herinneringen aan haar leven. En die van de afgelopen zes maanden.... de eenzaamste.

Ze meende op haar moeders dood voorbereid te zijn geweest. Een jaar lang had de ziekte haar van binnenuit ver-slonden. Hoewel Claire zich opgelucht had gevoeld omdat haar moeder niet meer hoefde te lijden, waren er dagen waarop de leegte zo onpeilbaar groot was dat ze vreesde erdoor verzwolgen te worden.

‘Wat was ze mooi.’ Haar vaders stem klonk breekbaar en vermoeider dan de tweeënveertig jaren die hij telde. Hij stak zijn hand uit alsof hij het schilderij wilde aanraken, maar zag daar toch van af. Zijn vingers trilden.

Claire bekeek hem wat beter. De schaduwkringen onder zijn ogen... Hoe lang zaten die er al? En de rimpels op zijn voorhoofd. Ingegeven door wroeging, wellicht? En door zorg waarschijnlijk. Maar zorg waarover? Over de huur die weer te laat was? Over de dure kunstvoorwerpen die hij op krediet had gekocht, tegen beter weten in?

Ze wierp weer een blik op het schilderij. 'Het was niet de bedoeling haar te schilderen, papa. Ze kwam zomaar uit de punt van de kwast tevoorschijn.'

Het bleef een hele tijd stil. Toen liet hij zijn adem langzaam en zacht ontsnappen. 'De waarheid van een schilderij moet allereerst in het hart van de kunstenaar worden geboren voordat die op het doek tot leven kan komen.'

Claire voelde haar hart een sprongetje maken. Haar moeders eerste schilderles... lang geleden. Ze kon nauwelijks geloven dat hij dat had onthouden. Zij herinnerde zich nog precies wat haar moeder haar had geleerd. Had zij Abella Laurents talent maar geërfd! Haar moeder had steeds volgehouden dat zij minstens zoveel, zo niet meer talent had. Maar papa had altijd duidelijk gemaakt dat dat niet zo was.

Niet dat hij dat met zoveel woorden had gezegd – dat haar werk niet goed genoeg was. Toch wist ze dat hij er zo over dacht, juist door wat hij niet zei.

Haar vader maakte een kleine beweging met zijn hand die langs zijn lichaam hing. Heel even verbeeldde Claire zich dat hij zijn hand om haar gezicht zou leggen. Wat verlangde ze ernaar dat hij dat nog eens zou doen. Haar moeder had haar verteld dat hij dat vroeger altijd deed, maar Claire kon zich dat niet meer herinneren. Met ingehouden adem wachtte ze af. Ze voelde zich steeds minder vrouw en steeds meer kind.

Hij draaide zich om. 'Ik mis haar ook,' fluisterde hij. 'Denk niet dat ik haar niet mis.'

Met een dwaas gevoel en zichzelf berispelend dat ze beter had moeten weten, boog Claire haar hoofd om de pijn te verbergen. 'Dat denk ik niet, papa.'

Ze had zich wel eens afgevraagd in hoeverre haar ouders elkaar liefhadden. Met name wat betreft haar vaders liefde voor haar moeder. En dan vooral op het eind. Toen duidelijk

werd dat de medicijnen niet aansloegen en de doktoren de hoop opgaven, en toen Claire hem had gesmeekt haar moeder naar een sanatorium te sturen. 'Mensen als mama vinden daar soms genezing,' had ze tegen hem gezegd. Hij was echter in woede ontstoken. 'Die plekken kosten geld, Claire Elise! Geld dat we niet hebben. Tenzij jij in haar plaats kunt schilderen. Sneller en beter dan je nu doet.'

Maandenlang had ze dag en nacht gewerkt. Terwijl zij haar moeder verzorgde, bleef haar moeder haar lesgeven – iets waar ze al mee was begonnen toen Claire nog heel jong was – soms zelfs vanuit bed, wanneer haar moeder te moe was om te zitten of te staan. Hoezeer Claire ook had gesmeekt en hoe hard ze ook had geschilderd, haar vader had voet bij stuk gehouden en haar moeder was in deze kamer gestorven.

Haar vader schraapte zijn keel. 'Gelukkig heeft Brissaud van de zeventien keer dat hij *Jardins de Versailles* heeft geschilderd er telkens een ander detail aan toegevoegd.'

Claire knikte. Dat was haar uiteraard bekend. Ook wist ze dat al die zeventien originele *Jardins de Versailles* – plus de vier die zij eerder al had geschilderd – in omloop waren. Als die vier, straks vijf trotse eigenaren van een 'originele' François-Narcisse Brissaud, gekocht bij de European Masters Art Gallery in New Orleans, ooit details over die andere zeventien te weten zouden komen...

Haar vader gebaarde naar de klok op de schoorsteenmantel om haar daarna veelzeggend aan te kijken voordat hij de trap naar beneden nam.

Claire pakte haar tas, draaide zich om om hem te volgen, maar wierp nog even een blik op het schilderij. Zonder zich de tijd te gunnen om erover na te denken pakte ze een kwast, doopte die in de verf en signeerde het werk met trillende hand – met *haar* naam. Later zou ze dat moeten veranderen, dat wist ze.

De aanblik van haar naam op iets waar ze zo trots op was – gekoppeld aan de wetenschap dat haar vader het mooi vond – deed haar uitermate goed, maar gaf haar ook een rebels gevoel.

Toen ze door de keuken liep, zag ze de deur naar de galerie

openstaan – iets wat haar vader nooit toestond. Ging je door die deur, dan stapte je een andere wereld binnen. Dikke tapijten en bronzen kroonluchters, olieverfschilderijen en beelden, bordeauxrood behang langs de wanden van de galerie dat precies paste bij de fluwelen doeken die de tafels versierden. Elk voorwerp was twee jaar geleden toen ze dit gebouw betrokken op krediet gekocht, aangeschaft met de bedoeling een welvarende atmosfeer te creëren, hoe flinterdun het laagje finer ook was.

Ook nu weer trof Claire het enorme verschil tussen de galerie en de woonvertrekken. Bij de achterdeur bleef ze even staan. Met haar hand op de klink raapte ze al haar moed bijeen. ‘Papa... over het schilderij dat ik vandaag heb afgemaakt. Ik zou het heel graag willen hou...’

‘Nee. Geen sprake van.’

Ineens vlamde er boosheid door haar heen. ‘Maar dit doek is speciaal. Voor *mij* in ieder geval. Ik zal er nog een schilderen, sneller deze keer, en precies zoals u wilt. Wat u ook maar...’

‘Het antwoord is *nee!*’ Zijn gezicht stond donker van woede. ‘Het schilderij is al verkocht.’

‘Maar mama...’

‘We hebben het geld nodig, Claire Elise! Schuldeisers wachten op hun geld en jouw lanterfantent heeft me al veel geld gekost. Alweer.’

Ze wist dat ze zich op gevaarlijk terrein begaf, toch zette ze door. ‘Ik heb nog een ander schilderij, papa. Een van mezelf, dat ik u nog niet heb laten zien. Misschien wil de klant...’

‘Hij wil een Brissaud! Heb ik dat niet voldoende duidelijk gemaakt?’ In zijn nek verschenen rode vlekken. ‘Onze klanten zijn niet geïnteresseerd in de afgezaagde, onbeduidende weergaven van een...’ Alsof hij zich bewust werd van zijn scherpe stem, liet hij zijn adem ontsnappen en schudde zijn hoofd. ‘Neem me niet kwalijk, Claire. Maar mijn besluit staat vast. Er valt niets meer te bespreken. In de toekomst kunnen we je eigen schilderijen wellicht verkopen. Maar op dit moment is jouw talent eenvoudigweg... niet uniek genoeg. Het kost tijd om talent te ontwikkelen. Je kunt voorlopig

beter blijven kopiëren. Daar ben je best goed in.'

Claire kreeg een bittere smaak in haar mond en voelde een scherpe pijn vanbinnen. Ze wilde antwoorden, maar wilde absoluut niet in tranen uitbarsten en als ze nu haar mond opendeed...

'Je moet begrijpen...' Hij kneep zijn ogen dicht. 'Dat we hier al die jaren naartoe hebben gewerkt. Het hebben van een eigen galerie, het vestigen van onze naam.'

'Ja, papa. Een naam. Maar *onze* naam. *Ons* werk. Niet dat van anderen, waar we...'

'Denk aan je moeder, hoe hard zij heeft gewerkt. Voor ons als gezin. Voor *jou*.'

Zijn gezicht kreeg een tedere uitdrukking die Claire nauwelijks herkende, maar die ze ook nauwelijks vertrouwde.

'Je moeder heeft zich veel opofferingen getroost om jou deze gave te geven, Claire. En een beter leven in Amerika. Waarom denk je dat we dat hebben gedaan? Waarom denk je dat we beiden al die jaren zo hard hebben gewerkt? Allemaal voor jou...'

Dit alles had ze al zo vaak gehoord. Natuurlijk was ze dankbaar voor alles wat haar moeder – en vader – haar hadden gegeven, maar ze wist heel goed dat hun inspanningen niet enkel en alleen voor haar waren bedoeld. Eerder voor hem. Dat had haar moeder zelf met zoveel woorden gezegd. Haar moeder had die laatste dagen veel verteld. Of het de laudanum was die had gesproken of dat de waarheid zich eindelijk een weg naar buiten had gebaand, daar was Claire niet zeker van.

Ze wilde echter graag geloven dat haar vader haar belangen op het oog had. Hij was tenslotte haar vader.

Toen ze naar hem opkeek en zag hoe vastberaden hij erbij stond, voelde ze alle vechtlust wegsijpelen. Ze opende de deur, maar herinnerde zich ineens dat ze nog geen geld van hem had gekregen. Toen ze haar hand uitstak, voelde ze zich net een bedelaar, iets wat ze hem op dat moment des te meer kwalijk nam.

Haar vader drukte haar drie munten in de hand. Een meer dan anders. Zonder te bedanken of gedag te zeggen draaide ze zich om.

‘Geniet van de tijd in het café, maar blijf niet te lang weg. Er is vanavond werk aan de winkel.’ Zijn stem klonk weliswaar plezieriger, maar tegelijk een stuk onoprechter. Zo ging het altijd wanneer zij toegaf. ‘En neem straks iets lekkers mee voor oom Antoine en mij.’

Claire bleef abrupt staan. ‘Is oom Antoine terug?’

Hij knikte alsof dat onbeduidend nieuws was, terwijl hij wist dat het dat allesbehalve was. ‘Hij komt mij zo dadelijk helpen. Ik zal vragen of hij tijd heeft om te blijven zodat je hem nog even kunt spreken. Ga nu maar.’ Hij wuifde gehaast. ‘Laat de zakelijke details maar aan ons over. Daar liggen *onze* talenten.’

Claire baande zich een weg over de geplaveide straat. Net als altijd verdrong ze de pijn die in haar opwelde. Ze ontweek wagens en rijtuigen die voorbijrolden en hoopte haar bestemming te bereiken voordat de grijze wolken hun zware last zouden laten vallen.

Twee jaar woonden ze inmiddels in New Orleans. Sinds hun komst in Amerika waren ze nog nooit zo lang ergens gebleven. Ze begon zich er eindelijk thuis te voelen. Wat waarschijnlijk betekende dat ze binnenkort weer zouden vertrekken. Alleen al die gedachte boezemde haar angst in.

Oom Antoine had beloofd dat hij dat niet zou laten gebeuren, dat hij haar vader daarvan af zou brengen. Maar zij wist veel te goed hoe koppig haar vader kon zijn.

Oom Antoine.

Terwijl haar angst iets wegebde, wachtte ze met oversteken tot er een rijtuig was gepasseerd. Oom Antoine wist de spanning tussen haar en haar vader altijd te verlichten.

Antoine DePaul was ongeveer van haar vaders leeftijd en was net zomin aan haar verwant als zij aan Lodewijk de Zestiende, maar ze hield van hem alsof hij familie was. Hij reisde veel en was ruim een maand geleden voor zaken naar het noorden gereisd. Veel te lang geleden. Ze kon nauwelijks wachten om te zien wat voor schoenen hij nu weer had gekocht. Schoenen van alligatorleer waren zijn handelsmerk, maar tijdens een reis naar New York had hij iets van struis-

vogel en anaconda gekocht. Alleen oom Antoine...

Bij de volgende hoek bleef ze bewust even staan. Ze ademde diep in en werd niet teleurgesteld. De troostvolle geur van verse beignets en koffie plukten aan de snaren van haar kindertijd en riepen levendige herinneringen op. En dat terwijl het Café du Monde pas op de volgende hoek stond.

Haar gemoed werd een stuk lichter, wat altijd gebeurde wanneer ze eropuit ging en een wandeling maakte, wanneer ze de galerie even achter zich liet.

Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze Antoine DePaul had gezien – in de stad New York, bij hun aankomst in Amerika tien jaar geleden. Hij was lang en zat vol bravoure. Het kostte hem geen enkele moeite haar aan het lachen te krijgen. Wat een geluk dat ze hem zo snel na het van boord gaan hadden ontmoet. En dat hij ook nog maar kortgeleden uit Frankrijk was aangekomen. ‘Wat is de wereld toch klein, zelfs in deze grote, nieuwe wereld,’ had papa gezegd. Oom Antoine was een ervaren kunsthandelaar en had een flair over zich die klanten – en vrouwelijke bewonderaars – bij bosjes leek aan te trekken. Al snel was hij haar vaders compagnon geworden.

En na verloop van tijd leek hij bij de familie te horen.

Met een flinke donderslag liet de grauwe lucht de beloofde regen los. Claire spurtte zo snel ze kon naar de gestreepte overkapping van het café. Ze voelde zich net een verzopen kat en wist dat ze er waarschijnlijk ook zo uitzag. Ze schudde de druppels van haar rok en probeerde haar vochtige krullen enigszins te fatsoeneren.

‘Bonjour, madame!’ Ze glimlachte de vrouw achter de toonbank toe en deed haar bestelling. Ze was blij dat het niet druk was in het café.

Met twee beignets op een bordje en twee in een zakje voor thuis nam ze haar koffie mee, op zoek naar een leeg tafeltje. Een klant voor haar had een krant laten liggen. Terwijl ze de koppen las, genoot ze tussen de slokjes door van het gebak en likte de poedersuiker van haar vingers, na te hebben gekeken of iemand haar zag.

Na een tijdje vouwde ze de krant dicht, legde die terzijde

en genoot van de laatste slokjes koffie. Ze veegde de poedersuiker van haar schoot, maar het was lastig om het witte spul van de zwarte stof af te krijgen. Was het echt nog maar zes maanden geleden dat haar moeder was overleden? Het leek al zoveel langer geleden, maar tegelijk ook alsof het gisteren was gebeurd.

Toen ze zag dat het niet langer regende, liep ze op haar gemak richting huis, verrast door hoe snel het duister inviel en hoe zwoel de lucht nog was. Ze richtte haar gedachten bewust op het kunstvoorwerp dat haar vader in haar afwezigheid misschien had verkocht.

Ze dacht aan haar *Jardins de Versailles*, maar wist dat die nog minstens een dag of twee veilig was. Een schilderij van François-Narcisse Brissaud, een ‘meesterkunstenaar’ uit Parijs, naar wiens werk veel vraag was, kon in een kunstgalerie in New Orleans moeilijk verkocht worden terwijl de olie nog aan de vingers bleef plakken.

De meerderheid van hun klanten bezocht de galerie met het verzoek een beroemd schilderij te kopiëren. Zodra haar vader hun aanbetaling had ontvangen, voldeed ze met alle plezier aan hun verzoek en signeerde ze met haar eigen initialen – meer stond hij niet toe. Amerikanen leken te houden van alles wat Europees was, en het hebben van een goede kopie van een beroemd Europees kunstwerk was zeer in zwang.

Ze vond dat niet erg om te doen. Ze genoot er zelfs van. Want die mensen *wisten* dat ze een kopie kochten. Een vervalsing.

Maar wanneer iemand het werk van de beroemde François-Narcisse Brissaud kocht – wiens stijl haar moeder nauwkeurig had bestudeerd om te kunnen kopiëren, net als Claire had gedaan – meenden ze iets van grote waarde te kopen.

In werkelijkheid was de naam van de kunstenaar op het doek even vervalst als de documenten die haar vader en oom Antoine vervalsten om de echtheid van het schilderij aan te tonen. Wat zij deden, was verkeerd, dat wist ze. Het was diefstal.

Ze had nooit begrepen *waarom* haar moeder aanvankelijk had ingestemd dit te doen. Haar moeder heeft daar nooit iets over gezegd en Claire heeft er nooit naar gevraagd, ook op het eind niet. Toen het leven pijnlijk en onomkeerbaar wegvloede, verdween die vraag naar de achtergrond.

Ze kon zich nog herinneren wanneer ze voor het eerst een landschap van haar moeder had gezien, met een andere naam eronder. Ze was toen elf geweest en dacht dat iemand een vergissing had gemaakt. Of dat de man – wie hij ook was – het werk van haar moeder had vervalst.

Kort daarna werd ze naar verschillende kostscholen gestuurd. Maar tegen de tijd dat ze zeventien was, wist ze wat er aan de hand was. En toen haar moeder te ziek was geworden om de kwast zelf nog te hanteren, had Claire haar eerste vervalsing gemaakt – door de naam François-Narcisse Brissaud in de benedenhoek te zetten – terwijl haar vader pal achter haar stond.

De zware mantel die haar moeder jarenlang had gedragen, was op haar overgegaan. En de *verantwoordelijkheid*, zoals haar vader had gezegd, hing als een loden last om haar schouders.

Met elke stap richting huis voelde ze de spanning toenemen.

Weg van de galerie, weg van haar vader voelde ze zich een ander mens dat een ander leven leidde. Kon dat maar waarheid worden! Ze moest een manier vinden om hem te laten luisteren, om het hem te laten begrijpen.

Tot haar verrassing hoefde ze over haar woorden niet lang na te denken. *Papa, ik heb besloten dit schilderij van Versailles te houden. Als u erop staat, betaal ik u ervoor.* Hoewel ze geen idee had hoe ze aan het benodigde geld moest komen. Hij handelde de geldzaken af en de inkomsten uit de galerie waren de afgelopen maanden niet best geweest, had hij haar verschillende keren verteld, ook al werden er schilderijen verkocht. *In ieder geval houd ik het. En verder wil ik hier niet langer aan meedoen. Ik schilder alles wat u van me vraagt, zolang ik het werk met mijn naam mag signeren.* Zo. Ze ademde uit. Wanneer ze niet voor hem stond en

hij niet op haar neerkeek, vloeiden de woorden vlot uit haar mond.

Ze ging door de keuken naar binnen. Het was stil in huis en ze voelde een steek van teleurstelling. Was oom Antoine alweer weg? Was ze hem misgelopen?

Ze gooide haar tas op de keukentafel, samen met het zakje beignets. Ze moest met het eten beginnen, maar had geen trek. Haar vader zou echter wel willen eten. Ze deed de deur naar de galerie open en tuurde naar binnen. Op een bureau tegen de muur brandde een enkele kandelaar, zodat de rest van de ruimte in schaduwen gehuld was. ‘Papa?’

Het viel haar op dat *De hertogin van Orleans* – een reproductie van Alexandre-François Caminade’s origineel die ze twee maanden geleden had gemaakt en met *haar* initialen had ondertekend – niet meer op de ezel stond. Ook het tafeltje ernaast was leeg. Daar had *Nydia, the Blind Flower Girl of Pompeii*, gestaan, een origineel beeldje van Randolph Rogers, een beroemde beeldhouwer die zij persoonlijk erg bewonderde.

Kennelijk was het een lucratieve middag geweest.

Ze had haar vader berispt toen hij het beeldje van Rogers had gekocht. Het was een veel te grote aankoop geweest zonder dat ze er een koper voor hadden gehad. Toch had hij het gedaan. Hij had gezegd dat het verstandig was zo nu en dan een origineel werk in de collectie op te nemen. Kennelijk had hij deze keer een verstandig besluit genomen, gezien het feit dat hij het diezelfde week nog had verkocht.

Ze schudde haar hoofd en draaide zich om om hem te zoeken. Hij zou zich ongetwijfeld zelfvoldaan gedragen en haar eraan herinneren dat hij...

Er knerpte iets onder haar schoen. Ze keek naar beneden. Glassplinters, overal om haar heen.

Daarna hoorde ze achter een deur vandaan gekreun komen.

Voorzichtig duwde ze de deur verder open. De piepende scharnieren verbraken de stilte. Het duurde even voor haar ogen aan het zwakke licht gewend waren. Toen zag ze hem ineens op de grond liggen, met zijn gezicht naar beneden.

‘Papa!’ Ze rende op hem af, terwijl de glasscherven bij elke stap verder verbrijzelden. ‘Papa, wat is er gebeurd?’ Ze bukte zich en duwde tegen zijn schouder. Geen reactie. ‘Ik ben het, papa. Claire... Hoort u mij?’

Zwoegend haalde hij adem, alsof hij flink pijn had.

Op de voorkant van haar vaders bloes zat een donkere plek, waarvan het vocht nu ook aan haar handen plakte. Haar hoofd tolde. Bang voor wat ze zou aantreffen, trok ze de onderkant van zijn bloes uit zijn broek. Inderdaad bleek hij een wond op zijn buik te hebben. Gezien het bloedverlies was het een diepe snee. *O, papa...*

‘Doe uw ogen open,’ fluisterde ze met haar hart in de keel. ‘Doe *alstublieft* uw ogen open.’

Maar hij reageerde niet.

Ze rende naar het bureau en griste een stapel schone doeken uit een la. Daarna pakte ze de kandelaar. Ze moest druk op de wond uitoefenen – zoveel wist ze nog wel. De boog van het kaarslicht volgde haar bewegingen en flakkerde langs de bordeauxrode muren. Overal waar het schijnsel te zien was, kwam de ruimte in een rozige gloed te staan.

Claire verstijfde om wat haar opviel.

Ze kneep haar ogen dicht en tilde de kandelaar iets verder omhoog. Ze wilde zeker weten of datgene wat ze zag – of eigenlijk niet zag – echt was. Helaas bleek dat het geval te zijn.

Elk kunstvoorwerp uit de galerie was verdwenen.